

דיליכא שחות ביום לקרב [לא הספיק הזמן להקריבם]?
אי אפשר לפרש כן, כי:

האי דלא אקריבינחו משום [ב"ח] דיליכא
שחות ביום הווא, ומסתמא על דעת להקריבן
ביום ראשון הפרישן, ודינו כمفרש על מנת
להקריב ביום הראשון, שיכל להקריב גם
למחר.

ואלא, שמא תאמר שהמדובר הוא בכגון
שלא הקריבם ביום הראשון משום דלית ליה
אובלין [אין לו די אנשים שיאכלו ולא
יותרו].

אי אפשר לפרש כן. כי: **ליימא [ב"ח] יש לנו**
לומר כי **האי דלא אקריבינחו ביום הראשון**
לכלום, משום דלית ליה או אובלין. ומיהו
לכתחילה — **ליום ראשון הפרישן.**

לא צריכא, אלא בהכרח, שמדובר בכגון
דאיכא שחות ביום להקריב את כל הקרבנות
שהפריש, ואף אית ליה אובלין לאוכלן,
ובכל זאת לא הקריבם.

ולפיכך אינו תולים: **מדביהם קמא לא**

חג", דהיינו יום אחד ולא יותר. כי אף
השלמים שמקريب ביום אחר — שלמים של
יום הראשון הם, ומקריבן עכשו בתורת
תשלומין [רש"י].⁽⁹⁾

רבי יוחנן אמר: **כיוון שפסק מהקריב ביום**
הראשון — שוב אינו מקريب אותו ביום
אחר.⁽¹⁰⁾

אמר רבי אבא: **ולא פלייגי ריש לקיש ורבי**
יוחנן, כי:

באן — בדברי רבי יוחנן, שאמר **כיוון שפסק**
אינו מקريب — מדבר בסתם, שלא הפרישן
בחדיא על מנת להקריבם ביום הראשון
[רש"י].

באן — בדברי ריש לקיש, שאמר חוזר
ומקריב — **בمفרש בשעת הפרשתו של يوم**
הראשון הוא מפרישם, ולכן השובה הקרבתו
בימים אחר כתשלומי אותו יום [רש"י].⁽¹¹⁾

ומפרשין לה: האי פתם — אתה אומר:
שוב אינו יכול להקריב — היבי דמי?
מאיזה טעם לא הקריבן ביום הראשון?

איילימה לא הקריבם ביום הראשון משום

מרקיבן, אבל לשם נדבה חייב להקריבן בחול
המועד.

11. ציריך ביאור: הכא משמע שציריך הוכחה —
על כל פנים מדבריו — שלכתחילה הפרישן על
 מנת להקריבן ביום הראשון, ואילו בהמשך
הסוגיא מבואר ברש"י, שככל עוד אין הוכחה
שלכתחילה הפרישן על מנת להקריבן בשני
ימים, הרי זה חזר ומרקיב?!

וראה מה שכח בזזה בטוריaben.

9. רשאי להקריבם בין ביום טוב השני [בשミニי
עצרת או בשביעי של פסח], לפי שהם קרבנות
חובה, ואינם כנדרים ונדרות שאינן קרבין ביום
טוב], בין בשאר ימות הרגל, ואין בזה משום כל
תוסף. טוריaben בהבנת>Rash"i.

והתוספות חולקים על Rash"i, ומפרשים כל
הענין דוקא ביום טוב, שאין נדרים ונדרות קרבין
בו. וראה בטוריaben בארכיות בביאור שיטת
Rash"i ובדברי התוספות.

10. כתוב הטוריaben, דהני מיili לשם חגיגה אינו